

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5.

31te januar 1892.

18de aarg.

En angrende søn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Boget). Om svedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaaleene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

33 d.

Hvorom beder vi i den 6te bøn af fadervor? Vil da Gud, at vi skal blive fristede? Hvem er det, som gjerne vil friste os? Hvad mener vi da, naar vi beder om, at Gud ikke skal lede os i fristelse? (Se katekismen.) Hvad vil det sige, at Gud skal bevare os? Og at han skal forsvare os? Hvorledes vilde det gaa os, hvis Gud ikke vilde bevare og forsvare os? Hvad vil det sige, at vi vilde besejges af djævelen, verden og vort eget kjød? Hvem er vantro? Hvad vil altsaa det sige at henhastes i vantro? Og i mishaab? Kan du nævne nogle andre laster, som djævelen, verden og vort eget kjød vil føre os ind i?

Kan vi ikke selv forsvare os mod fristelsen til alt ondt? Hvorfor ikke? Løer vi da stole paa, at Gud vil bevare og forsvare os? Naar nu Gud forsvarer os, hvorledes vil det da gaa os i fristelsen? Men naar vi skal blive overmænd og beholde feier, maa vi ikke da ogsaa kjæmpe mod fristelsen? Hvorledes skal vi kjæmpe? (Læs og lær Matth. 26, 41.) Og hvilket vaaben maa vi bruge for at slaa fristelsen tilbage? (Se Ef. 6, 17.) Hvilken bog maa vi derfor læse slittig, om vi skal beholde feier? Kender du nogen salme, hvor der tales om kampen imod djævelen og om Guds ordskraft til at drive ham tilbage?

Naar vi nu vaager, beder og slittig bruger Guds ord, behøver vi da frygte for at falde i fristelsen? Men vil vi blive ganste fri fra fristelsen? Naar vil vi først blive fuldkommen fri fra al synd? Og hvorledes vil det da gaa os? Er der nogen bøn i fadervor, hvor vi beder om, at vi engang maa blive salige? Hvilken bøn er det? Læs den 7de bøn.

Hvorom beder du i denne bøn? Hvormange slags ondt menes her? Hvad forståes ved det onde paa legemet? Og hvad forstaar du ved sjælens onde? Hvad er det onde, som angaar vort gods? Hvilket er det onde, som angaar vort rygte? Hvilket af disse onder er størst? Hvorfor det? (Se Matth. 16, 26.)

Hvilket onde skal vi derfor bede mest imod? Fra hvem skriver alt det onde sig? Beder du da ogsaa i denne bøn imod djævelen? Trænger vi altid til at bede imod ham? (Se 1 Pet. 5, 8, 9.)

Skovkirken.

(Erlutning fra nr. 3.)

Gotfred vidste, at der ikke var tante om redning, hvis han ikke fik tale med sin far, og denne kunde finde nogen udvei. Nu var det altsaa lykkedes ham at faa tale i enrum med faderen, men det gjaldt ikke at vente. Stulde man forsøge paa nogen redning, maatte planen lægges hurtig. Ude paa tunet larmede soldaterne, og udenfor døren hørtes vagterne at vandre frem og tilbage med tunge skridt.

„Jeg ved ikke mere end en maade, hvorpaa jeg tror, det kunde lykkes. Du ved, at der i mit kontor er en hemmelig dør, som er skjult bag bogskabet, og hvorigjennem man kan slippe ud i haven. Gjennem den faar du se til at komme ud og flygte hen i kirken og skjule dig der. Men du maa vente; naar der er bleven ro, skal jeg sagne banke paa døren udenfra til tegn paa, at du kan komme.“

En tung byrde var falden fra Gotfreds bryst, og han vilde netop omfavne sin far, da idetsamme døren blev aabnet, og generalen traadte ind, ledsaget af de to vagter, som fik befaling til at føre den unge mand op paa hans fangerum. Presten sagde godnat, og Pappenheim gif straks efter tilfængs for at hvile sig ud til den næste dags anstrengelser.

Ikke længe efter havde alle begivet sig til ro, og intet andet var at høre end vagternes skridt ude paa gangen og paa tunet.

Det kunde være henimod midnat, da en sagte banken lader sig høre udenfor det rum, hvori Gotfred befandt sig. Han havde

allerede før løftet flabet noget tilside og sniger sig nu stille paa strømpelæsten ud af den lille dør. Snart efter slutter faderen ham i sine arme. Begge skynder sig nu forsigtig hen gjennem haven. Det var mørkt nat; borte paa gaardsstuen lyser endnu de hendøende rester af vagtbaalene. Far og søn klyber over kirkegaardsmuren. De naer kirkedøren, som presten lukker op; han har nøgelen med.

„Nu maa jeg vende tilbage“, sagde presten. „Skjul dig nu i et af grablammerne under kirken. Jeg har sat stigen istand til dig, og mad har jeg ogsaa bragt ned til dig der. Gud og hans engle beskytte dig nu, min hjære, hjære søn! Han styre alt til det bedste!“

Den geistlige lysfede endnu engang sin søn, stængte derefter kirkedøren og sneg sig stille, som han var kommen, tilbage til prestegaarden.

Det var knapt blevet lyst om morgenen, da der atter blev liv og bevægelse i landsbyen. Soldaterne skulde give sine heste foder og vand, og rundt om hørtes signaler og kommandoraab. Snart skulde rytterafdelingen bryde op og drage videre. Ogsaa paa prestegaarden var man staaet op. Hvor forbausede blev ikke de her vagthavende soldater, da de fandt kontoret, hvor de troede den unge mand vel forbaret, tomt. Ogsaa Pappenheim var staaet op. Hans forbitrelse over fangens forsvinden var forfærdelig. Man søgte høit og lavt, men forgjæves. Da kommer der pludselig melding fra forposterne, at der allerede paa afstand hørtes kanonstød. Pappenheim giver straks befaling til opbrud, og uden at sige farvel til presten sprænger han afsted til den plads foran landsbyen, hvor hans tropper skulde samles. Snart efter var hans ryttere forbundne i det fjerne.

Paa Pappenheims befaling var 20 ryttere blevne tilbage for at gennemsege landsbyen og særlig prestegaarden og kirken, om

det ikke skulde være muligt at faa fat paa flygtningen. Da det ikke lykkedes dem at finde Gotfred, begyndte de at sætte ild paa husene. Prestegaarden var den første bygning, som blev rov for luerne. Den gamle prest havde de bundet og truede med at dræbe ham, hvis han ikke sagde dem, hvor den flygtende havde skjult sig; thi med god grund formodede de, at han havde været behjælpelig ved hans flugt.

Imidlertid kommer kampen nærmere og nærmere landsbyen, og dette frelser prestens liv, idet soldaterne fik andet at tænke paa. Gotfred hører fra sit skjulested krigstummelen udenfor, og fra hans hjerte opstiger bønner til Gud om, at han maa skjænke hans trosfæller seier. Han vil ile op, men der er sat ild paa kirken, og et hav af røg og flammer møder ham. Han har vanskeligt for at trække pusten, men styrter raff henover mod alteret, hvor ilden endnu ikke havde grebet faa om sig. Da rammer en nedstyrtende bjelke ham, det sortner for hans øine, og han falder til jorden.

Kampen var forbi. De keiserlige tropper var jagne paa flugt, men af den landsby, hvor den ærværdige prest nogle dage forud havde vandret om fra hus til hus for at trøste og opmuntre, var der ikke andet tilbage end en stor askebob. Her og der saaes endnu flammerne at slaa op fra grusaugene.

Men hvor er den gamle prest selv? Han sidder ustadigt i de protestantiske troppers leir med sin elskede søns hoved paa sit fang. Han har endnu i rette tid været faa heldig at kunne redde ham inde i den brændende kirke. De protestantiske soldater har løst hans baand, og han er midt under krigstummelen styrtet henover døde og døende ind i den lille kirke for at finde sin søn.

* * *

Gotfreds saar lægedes snart, og han fik ikke længe efter ansættelse som officer i den sakkiste hær. Hans far blev en tid efter prest i Wittenberg, hvor han døde nogle

Fra livet i hjemmet. I.

Fra livet i hjemmet. II.

aar senere ligesaa affholdt som i sin lille landsmenighed, som han ikke mere skulde komme til at vende tilbage til.

Merkelig frelse.

Paa dage før jul i aaret 1840 var en russisk prest paa veien til sit hjem, efterat han havde aflagt et besøg hos en familie i nogen afstand fra den by, hvor han boede. Det begyndte at mørkne, og det var saa bitterlig koldt, at der var fare ved at være ude, naar mørket faldt paa. Han var indsvøbt i en skindforet kappe og sad i en slæde, som i raske fart blev trukket hen over den haarde og glatte sne. Som han saaledes kjørte, saa han noget ligge i sneen og stansede for nærmere at undersøge, hvad det var; og til sin overraskelse opdagede han, at det var en soldat, som udmattet af anstrengelse og kulde var faldt om og, efter alt at dømmes, frossen ihjel. Presten vilde ikke lade ham ligge paa veien, men løftede ham op i slæden og lagde geværet ved siden af ham. Med forsøget hurtighed gif det atter hen over sneen, da prestens nu skulde have soldaten ført til en kro, inden han kunde søge at naa sin egen bolig.

Efter en halv times kjørsel kom prestens til kroen, hvor han forblev henimod en time, idet han, saa godt han kunde, hjalp og veiledede folkene med forsøg paa at bringe soldaten til live igjen; og omsider lykkedes deres bestræbelser. Lidt efter lidt begyndte den tilsyneladende ihjelfrosne soldat at vise tegn til bevidsthed, og omsider gjenbåndt han brugen baade af sanser og lemmer.

Efter at prestens havde betalt krosfolkene for deres uleilighed og tillige betalt for et varmt maaltid mad til soldaten, ilede han med at komme hjem; og da soldaten havde vederkvæget sig, følte han sig saa vel tilpas og saa styrket, at han begyndte at tale om at fortsætte sin reise, hvad dog

krosfolkene søgte at forhindre, idet de bad ham tænke paa den frygtelige nattekulde og den fare, han saaledes, svag som han var, udsatte sig for ved ikke at oppebie dagens frembrud, førend han fortsatte sin reise; soldaten lod sig dog ikke overtale. Han havde vigtige breve, sagde han, og det gjaldt om hurtigt muligt at faa dem bragte til deres bestemmelsessted. Efterat han derpaa endnu en gang havde rettet nogle spørgsmaal til krosfolkene angaaende prestens, samt takket dem for deres venlige omhu for ham, tog han affed med dem og begav sig atter paa vandring.

Som han nu gif hen ad veien, kom han meget naturlig til i tankerne at gjen-nemgaa alt, hvad der i løbet af de sidste timer var hændt ham. Særlig tænkte han dog paa prestens og søgte at indprente sig, hvad han kunde mindes, at han havde sagt, samt hans stemme, udseende, gang og bevægelser. Soldaten skulde netop igjennem den by, hvori prestens boede, og uagtet prestegaarden laa noget affides fra veien, vilde han dog gaa derhen for om muligt endnu en gang at se og takke den gode, gamle mand, for hvad han havde gjort. Idet han nu gif hen imod prestegaarden, saa han, at der var lys, uagtet det var sild; men da han kom ganske nær, hørte han larm og støi indenfor. Han søgte nu at aabne en dør; men den var aflaaet. Han gif da hen til et vindu tæt ved, og mellem gardinet og karmen kunde han se, hvad der foregik i værelset. Der saa han da sit livs frelser, den gode, gamle prestemand, omringet af 4 bekvæmmede røvere, som just havde bundet hans hænder og fødder og truede med at myrde ham, dersom han ikke vilde sige dem, hvor han havde sine penge.

At sprænge døren, nedstjyde en af røverne og jage bajonetten i livet paa en anden, var kun et øieblikks sag for soldaten; og med samme hurtighed var de to andre røvere ude af døren og søgte i størst mulige

fart bort fra prestegaarden. Presten stod nu maalløs af forbauselse og taknemmelighed over sin hurtige frelse; men hans taknemmelighed blev dog større, hans glæde dybere og inderligere, da han gjenkjendte soldaten; thi nu saa han, at han ved sin opofrende og selvfornegtende omhu for soldatens frelse i virkeligheden havde lagt grunden til sin egen.

Skeptikeren og den italienske pige.

Hun sad bag sit net arrangerede frugtbord — en pige i 14-aars alderen — optagen med at læse i bibelen. Hun lagde ikke merke til en herres fodtrin, som nærmede sig, og blev overrasket ved hans spørgsmaal: „Hvad er det, du læser, som interesserer dig saa?“

Hun svarede undselig: „Guds ord, min herre!“

„Hvem har fortalt dig, at bibelen er Guds ord?“ spurgte han.

„Gud selv har fortalt mig det“, svarede hun med barnlig ustyldighed.

„Gud fortalt dig det! umuligt! hvorledes har han fortalt dig det? Du har aldrig seet ham, heller ikke talt med ham. Hvorledes kunde han da fortælle dig, at bibelen er hans ord?“

I nogle faa sekunder syntes pigen at være i forlegenhed og blev taus. Manden, som var en vantro og sandt fornøielse i at undergrave folks tro paa skriften, søgte sig forbisjet om, at han havde bragt den unge pige ud af fatning. Hun gjenbandt imidlertid snart sin aandsnærværelse, og hendes skarpe vid kom hende tilhjælp. Der var et glimt i hendes mørke øine, da hun spurgte: „Hvem har fortalt Dem, herre, at der er en sol deroppe paa den blaa himmel over os?“

„Hvem der har fortalt mig det?“ sagde den manden, idet han smilte foragtelig, da han

troede, at pigen forsøgte at skjule sin ubiendighed under et spørgsmaal, som ikke var paa sin plads. „Hvem der har fortalt mig det? ingen. Det behøver ikke at blive mig fortalt. Solen fortæller dette om sig selv. Den varmer mig, og jeg elsker dens lys. Det er tale god nok.“

„Min herre!“ udraabte pigen med inderligt alvor, idet hun stod foran ham med sammenfoldede hænder, „De har beskrevet det rigtig baade med hensyn til bibelen og solen. Det er den maade, hvorpaa Gud siger mig, at det er hans bog. Jeg læser den, og den varmer mit hjerte og giver mig lys. Jeg elsker dens lys, og ingen uden Gud kan give mig et saadant lys og varme gennem en bog. Den maa være hans. Jeg ønsker ingen anden forklaring; dette er forklaring god nok, min herre. Ligesaa sikkert som solen er paa himmelen, ligesaa sikkert skinner og straalere Gud gennem sin bog.“

Skeptikeren var slaaet af marken. Den unge frugtsælgerstes varme tro forvirrede ham. Han kunde let bringe tvil ind i de hjerter, som kun har givet et forstandens bifald til den sandhed, at bibelen er Guds bog, men pigens hjerteserfaring med hensyn til Guds ords magt var et vidnesbyrd, som han ikke kunde rokke.

Kun en draabe. Dryp blot en eneste draabe blæk i et glas vand og se, hvilken farve det giver! Den ene draabe breder sig til alle de andre, og det hele bliver grimt.

Men prøv da paa at faa det grimme ud igjen! Du kan ikke, det er umuligt. Nei, du skulde ikke have heldt det i!

Paa samme maade kan en daarlig tanke gjøre hele findet og livet urent. Fra tanken kommer ønsket, og fra ønsket den onde gerning. Lad ikke urene tanker komme ind i dit sind! Se ikke paa det, som er ondt, og lyt ikke til daarlige ord og hold dig ikke til de daarlige gutter og piger! Bevar dit hjerte rent!

Den lille lamme Kathrines julenat.

Af Johanna Spyri.

Engang var der en fattig liden pige, som hed Kathrine. Hun kunde ikke springe omkring og lege og fornøje sig sammen med de andre børn; thi hun var lam i begge ben.

Bedrøvet sad hun en sommerdag i sin seng og tænkte: „Alle andre børn har det saa godt og kan være ude, hvor det er saa deiligt og morsomt; men jeg maa altid være inde og kan ikke være med dem ud og plukke blomster. Nei, hvor herligt det skulde være at faa være med dem!“

Da kom hendes moder hen til hende og sagde: „Ja, Kathrine, det er tungt for dig. Men vent endnu en stund; om ikke saa længe kommer en nat en engel og tager dig ud af din lille seng og bærer dig til himmelen. Og der skal du faa det godt. Der er altid solskin og saa mange, mange skønne blomster.“

Moderen lærte den stakkels Kathrine at bede. Og naar de saaledes bad sammen, kunde den lille fattige pige føle sig saa lykkelig, at hun glemte al sorg og bedrøvelse. Derfor bad hun saa gjerne, og var det noget, hun ikke glemte, saa var det at bede.

Saa kom julen. Kathrine laa om aftenen i sin seng i det sparsomt oplyste værelse og kunde ikke faa sove; hun var meget syg. Da oplystes værelset pludselig af et sterkt lys-skær. Hun søgte at rejse sig i sin seng, for at se sig om og faa vide, hvorfra denne lysstrøm kom. Hun opdagede snart, at det kom fra nabohuset ligeoverfor; der var alle vinduer klart oplyste, og i den store stue stod et juletræ med mange, mange lys. Og rundt omkring træet sprang en børneffare og hoppede jublende.

Da sagde den stakkels Kathrine sagte til sig selv: „O, hvor godt børnene derinde har

det!“ — Og tanken derpaa bragte atter sorgen til at faa magt over hende. Men saa kom hun til at huske paa, hvad hendes moder havde sagt, og hun solbede sine hænder og bad sin lille aftenbøn. Derpaa lagde hun sig tilbage i sengen og sovne.

En stund efter vaagnede hun atter. Og saa nu saa hun omkring sig en klar lysstrøm; men endnu sterkere end om aftenen. Og da hun fik øinene ordentlig op, saa hun, at det var det deiligste solskin, og tænkt, omkring hende duftede en overskud af de deiligste blomster, og mange, mange børn, straalende af sundhed som smaa engle, sprang omkring og jublede og frydede sig.

Den lille Kathrine var aldeles stum og kunde af forbauselse ikke røre sig. Nu nærmede de deilige børn sig hende, og en af dem tog hende i haanden og sagde venlig:

„Kom Kathrine og spring omkring med os!“ Kathrine svarede meget forskrækket og bedrøvet: „Nei, nei, jeg kan ikke; thi jeg er lam.“ Nei, det er du ikke,“ sagde de, „i himmelen er ingen mere lam. Se, en engel har inat hentet dig, og nu er du hos os i himmelen. Prøv blot dine ben, skal du se!“

Kathrine saa paa sine ben. De havde faaet et saa friskt udseende. Hun løftede den ene fod og derpaa den anden. O, hvilken glæde! Hun kunde gaa saa let, som om der aldrig havde feilet hendes ben noget.

Glad sprang hun og hoppede om i den deilige himmel, og alle de smaa engle efter hende. Greben af usigelig lykke ilede hun saa hurtigt hen mellem blomsterne, at de smaa engle blev rent trætte og satte sig ned. Da sagde hun fornøjet: „J har altid havt denne glæde, men jeg først idag; den er saa stor, at jeg i et helt evigt liv aldrig vil blive træt deraf.“

Og saaledes glæder Kathrine sig endnu deroppe og vil altid gjøre det.

Oplosning paa gaaden i nr. 3.

Kloffen.

Begravede byer.

1. Da han var derhenne, havde han sribede bukser paa. (2 byer.)
2. Baldemar! — Staldbøren staar aaben. (1 by.)